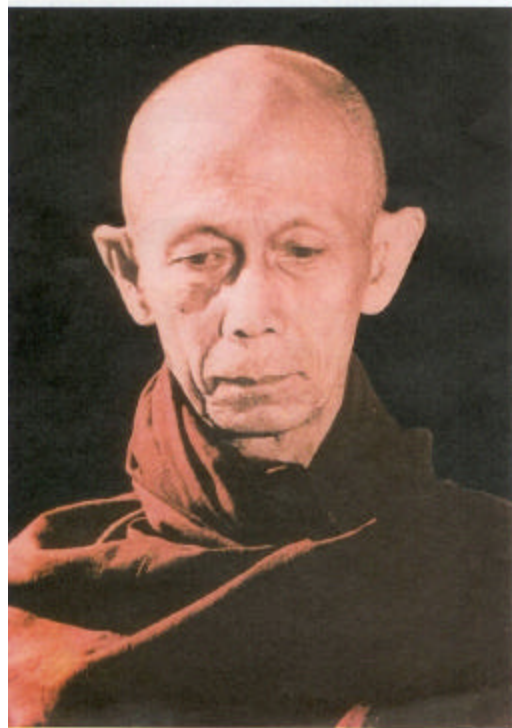

SHWE OO MIN MAHA THERA

TEACHING

ရွှေဥမင်တောရဂိုပိသာ၊ ရွှေဥမင်ဓမ္မသုခဂိုပိသာတို့၏
ဦးစီးပဓာနနာယကသက်တော်ရှည်ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
တပည့်သံဃာ၊ သီလရှင်ယောဂီ၊ ဝေယျာဝစ္စကရ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား
ချီးမြှင့်သနားဟောကြားတော်မူသော
အခင်းအမတ်ရားတော်

Shwe Oo Min Maha Thera

ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီး၏ ရတ္တညူမဟာနာယက
ရွှေမင်တောရိပ်သာနှင့်ရွှေမင်ဓမ္မသုခရိပ်သာပဏာနာယက

ရွှေဥမင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဆိုးအမတရားတော်

အများအားဖြင့် သူတော်မှ ကိုယ်က ကောင်းကြတာ
သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းတာ သူတော်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။
သူတော်ကောင်းဆိုတာ သူတော်တော် မတော်တော် ကိုယ်က
ကောင်းမှ သူတော်ကောင်းဖြစ်တာ။

အများနဲ့နေတာဆိုတော့ အများနဲ့အဆင်ပြေအောင်
နေရတယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေတာတောင် ကိုယ့်စိတ်နဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်တည့်ရဲ့လား?

သူတော်ကောင်းဆိုတာ သတိဉာဏ်ရှိရတယ်။ မေတ္တာနဲ့
နေရတယ် သတိဉာဏ်ရှိရင် မေတ္တာနဲ့နေရင် အများနဲ့ အဆင်
ပြေတယ်။

လူလူချင်း မပြောနဲ့ သိကြားမင်းတောင် အဲဒီလို မနေ
တတ်လို့ ပူလောင်ဆင်းရဲရတယ်။ သိကြားမင်းက နတ်သက်ကြွ
တော့မယ့်အချိန် သူ့စည်းစိမ်ကို တစ်ခြားနတ်သားတစ်ပါးက
စိုးစံသွားမှာ မနာလိုဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ သိကြားမင်းစည်းစိမ်
သူများဟာဖြစ်သွားမှာ ဝန်တိုနေတယ်။ သိကြားမင်းမှာ အဲဒီလို
မနာလိုတဲ့ ဣဿာ ဝန်တိုတဲ့ မစ္ဆရိယရှိနေလို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းပြီး
မချမ်းမသာဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ သိကြားမင်းက ဘုရားထံလာပြီး မေးလျှောက်
တယ် 'ကာမဘုံသား နတ်လူတွေအားလုံးဟာ ကောင်းစား
ချင်ရဲ့သားနဲ့ မကောင်းစား မပြည့်ဝကြဘူး ဘေးရန်တွေကင်းပြီး
နေချင်ပါရဲ့သားနဲ့ ဘေးရန်တွေမကင်းကြဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်း

နေချင်ပါရဲ့သားနဲ့ ပူလောင်နေကြတယ် အဲဒါ ဘာကြောင့် ပါလဲဘုရား' တဲ့။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေတော်မူတယ်-- 'ကာမ ဘုံသား နတ်လူများတို့ ကောင်းစားပြည့်ဝ ဘေးရန်ပလျက် အေးမြချမ်းသာ နေလိုပါလည်း ဣဿာမစ္ဆ သူ့ရှုပ်ပွေ၍ ထင်ချေ မကျ ဆင်းရဲရ၏'

ကာမဘုံသား နတ်လူတွေအားလုံးဟာ ကောင်းစားချင်ပါ လျက်နဲ့ ဘေးရန်ကင်းချင်ပါလျက်နဲ့ အေးချမ်းစွာနေချင်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်ဆင်းရဲပင်ပန်း ဖြစ်နေရလဲဆိုတော့ မနာလိုတဲ့ ဣဿာ ဝန်တိုတဲ့ မစ္ဆရိယရှိနေလို့ပါဘဲ။

သူများကောင်းစားတာ မနာလိုတာ သူများတရားတွေ သိတာ တိုးတာကို နောက်ကနေ မကျေနပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ သူများစာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းမသာဘူး၊ မကောင်းတာ ဖြစ်ရင် ဝမ်းသာတယ်။

ဝန်တိုတာလည်း နှမြောတာဘဲ၊ ကပ်စေးနဲတာ သူများ တွေ လိမ္မာတယ်၊ တော်တယ်၊ တတ်တယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာရတယ်၊ တချို့ဒီလိုမရှိဘူး၊ မကောင်းတာပဲ လိုက်မြင်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး ဘယ်တော့မှ မချမ်းသာဘူး။

ဣဿာဆိုတာ ကိုယ့်အိတ်ထဲကထက် သူများအိတ်က သာသွားရင် မနာလိုတာနဲ့တူတယ်။ အစစ အရာရာ ကိုယ့်ထက် အရည်အချင်းသာတာ စာပေ ပရိယတ္တိသာတာ မနာလိုရင် မချမ်းသာဘူး။

ဣဿာမနာလိုတာဟာ ဒေါသပဲ၊ ငရဲကျမယ်။ ဝန်တိုတာ နှမြောတာ လောဘပဲ၊ လောဘနဲ့သေရင် ပြိတ္တာဖြစ်မယ်၊ ဆိုကြည့်ပါဦး-

'မနာလိုကင်း ဝန်တိုရှင်း လက်ငင်းချမ်းသာသည်' လောဘနဲ့ ဒေါသကြောင့် ပင်ပန်း ဆင်းရဲနေကြတာ တရား အားထုတ်တာ ဒီလောဘ ဒေါသတွေ နည်းသွားအောင် အားထုတ်တာ တရားအားထုတ်ရင်းနဲ့တောင် လောဘဒေါသ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

စိတ်ငြိမ်တော့ သဘောကျတယ်။ သဘောကျတော့ လောဘပေါ့၊ စိတ်မငြိမ်တော့ သဘောမကျဘူး။ သဘောမကျတော့ ဒေါသဖြစ်တယ်။ ရှုမှတ်လို့ကောင်းရင် သဘောကျတယ်၊ လောဘဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ထင်သလိုမဖြစ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ ဒေါသဖြစ်နေတယ်။

လောဘ ဒေါသနည်းအောင် တရားအားထုတ်တာ လောဘ ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တောင် ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် မတည့်ရင် အများနဲ့ဘယ်လို တည့်မှာလဲ။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘူး။ ဒီလိုဆို ပြန်သွားတော့မယ်။ လောဘအလို ဒေါသအလို လုက်နေတယ်။ ဒီမှာတော့ မရှိပါဘူးနော်၊ နည်းနည်းမှ သည်းမခံဘူး။ ထင်တိုင်းကြံမှ နေချင်တာကိုး။ ခုထင်တိုင်းမကြံရရင် ငရဲကျတော့ ကြံရမှာပေါ့။

အဲဒီလောဘ ဒေါသ အယုတ်တမာတွေကို လက်မခံဘူး။ မွေးမြူရေးမလုပ်ဘဲ ပယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ ဘုရားသာသနာနဲ့ အတွေ့ခွင့်ကြုံတဲ့အခါ သာသာနာနဲ့စပ်တဲ့ ကုသိုလ်အထွင်အမြတ်တွေကို လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထားပြီး လက်လှုပ်တိုင်း၊ ခေါင်းလှုပ်တိုင်း၊ ပါးစပ်လှုပ်တိုင်း ကုသိုလ်ရအောင် တန်ဖိုးထားရမယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ စားရေး သောက်ရေး ဝတ်ရေး နေရေး တွေမှာ တန်ဖိုးထား အချိန်ဖြုံးနေတာ၊ ထင်တိုင်းမကြံရလို့ ဆန္ဒပြတာ တော်တော် စိတ်ထားစရိုက်ဆိုးတယ်။ သူတော်ကောင်း စိတ်ထားက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

သတိဉာဏ်ရှိရင် ဒီစိတ်မျိုးမရှိဘူး။ မေတ္တာတရားရှိရင် ခွင့်လွှတ်သီးခံနိုင်တယ်။ သစ်ပင်ဟာ မလဲမချင်း သစ်ပင်ခုတ်တဲ့လူကို အရိပ်ပေးသွားတယ်။ အမွှေးနံ့သာတုံးဟာ မီးရှို့တဲ့သူကို မကျွမ်းမချင်း အမွှေးနံ့သာပေးသွားတယ်။ သူတော်ကောင်းဟာ မသေမချင်း ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်တဲ့ရန်သူကိုတောင် အကျိုးဆောင်သွားတယ်။

ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းဟာ မုဆိုးတစ်ဦးချောက်ကဲက၊ နေကာ ကယ်ကန်ခဲကယ်၊ နိုင် မနိုင်စမ်းသင်ကဲ အနေနဲ

မုဆိုးရဲ့ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့အမျှ ကျောက်တုံးတစ်လုံး ကိုထမ်းပြီး ခုန်တက်ပြီးမှ မုဆိုးကို ချီပြီးကယ်တင်တာ နှစ်ကြိမ်တောင် ခုန်လိုက်ရတော့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မုဆိုးရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းမှိုပြီး နားနေရတယ်။

အဲဒီမှာ မုဆိုးက စဉ်းစားတယ်။ အိမ်ပြန်ရင် ဟင်းစား မပါဘူး။ ဟင်းစားရအောင်ဆိုပြီး မျောက်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကို ခဲနဲ့ထုတယ်။ အသက်သခင်ကိုတောင် ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည်ရက်တယ်။ မျောက်မင်းဦးခေါင်းကွဲသွားတယ်။

မျောက်မင်းက စဉ်းစားတယ်။ 'ဒီမုဆိုး။ သေတွင်းက လွတ်ပေမယ့် တောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး ကျားစာဖြစ်ဦး တော့မှာဘဲ။ မသေအောင်လမ်းပြပေးဦးမှ'လို့ တွေးပြီး 'မုဆိုး ငါသစ်ပင်ပေါ်က လမ်းပြပေးသွားမယ်။ ငါ့သွေးစက်ကျတဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့'ဆိုပြီး ရွာစပ်နားထိ ပို့ပေးလိုက်တယ်။

သူတော်ကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်သတ်တဲ့ ရန်သူတောင် သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ရင်းပြီး ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် မသေမချင်း သူတော်ကောင်းစိတ် မွေး ရတယ်။

သူတော်ကောင်း အသိုင်းအဝန်းထဲမှာနေတာပဲ။ သူတော် ကောင်းဆိုတာ သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်း ဆိုရင် မတော်သေးဘူး။ သူတော်တော် မတော်တော် ကိုယ်က ကောင်းရမယ်။ အများကောင်းစားဖို့ အများအကျိုးသည်ပိုးဖို့ ဆောင်ရွက်ရမယ်။

လူကောင်း စိတ်ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းဖြစ်အောင် တရားအားထုတ်ကြရတာ။ ဉာဏ်ကောင်းဖြစ်သွားရင် ယုတ်ညံ့တဲ့ တကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ်၊ လစ်ရင်လစ်သလို အခွင့်သာရင် သာသလို ထင်တိုင်းကြံချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး။

လူကောင်း စိတ်ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းဖြစ်အောင် အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်းက ပို့ဆောင်သည့် နိဗ္ဗာန်သို့ အမြန်ဆုံး မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။